

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra Under Sablen

Citation: Aakjær, Jeppe: "Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki.* - 1919, Gyldendal, 1918-19, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-idm140240949655744/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919

hvide Lammeskyer spejled deres runde Forme i Holger Danskes Briller.

Dejingen marchered frem: een—to, een—tol med Geværkolben mod Høften og Feltflasken dinglende mod Baggen. Fælledens myge Muld klæbed om Fedtlæderstøvlerne, og den klare Formiddagssol skolded i Nakkerne. Sveden begyndte allerede at sprække frem under de tykke Vadmelstrøjer. Sergenten, der hele Tiden havde gazet og tugtet sin Fløk, snart for det ene, snart for det andet, kommanderer nu Løb. Naa, den begyndte jo godt; tænkte man under de flade Militærhuer; Feltflasken hopped; Tomysinet dansed Kankan paa éns Rygstykker; Fedtlæderstøvlerne bulped af den nedløbende Sved. Jørgensen var i Dag rigtig i sit Es; man havde marcheret skjædesløst gjennem Gaden, sa han; det burde have sin fortjente Straf. Mandskabet tænkte sit: derved; de vidste, at de havde marcheret, som de plejed; men Sergenten var først kommen hjem fra en stor Svøm hen paa Morgenstunden; det skulde nu hævnes paa Rekrutterne. Og paa sin egen inderlige Maade forsikred han dem om, at han Satan rampe sig, var ligeglad, om saa de styrted hver eneste Mand. „Giv Agt, Løb!“ Og aiter gik den vilde Jagt hen over de smaa grønne Spire, mens Gaaseurterne slap deres Dug af Forfærdelse og Regnormene vred sig under de tunge Støviesinker.

Saadan hengik den første Kvart under de bedste militære Auspicer. Da — midt i samme Nu som en stort anlagt Ed pulsed Sergenten ud af Halsen, vælted han bagover og blev liggende. Hjæret, der aldrig havde været meget bevendt i ham, var sprængt. Fløjmanden, en stor bredskuldet Vendelbo, var den første, der gik hen til ham: „Han er, Dæwlen vært næ, dø!“ sa han paa uforfalsket Nørrejydsk — og Mand for Mand gik Dejingen nu frem og forvissede sig om Sandheden af Fløjmandens Melding. Med en dulgt Skadefryd som den hvormed man med Foden vælter en allivet Hugorm omkring saa den faar den gule Bug i Vejet, lagde de Sergenten udstrakt i Græsset og gik derpaa hviskende tilbage i Geleddet.
